

OP DE VINGERS GEKEKEN

INTERVIEW MET SANDER VAN DER WAL

TEKST HANS BOCK FOTOGRAFIE GUSTAV KIBRG

De drukke agenda van Sander, die ook niet zo lang van tevoren bekend is, in combinatie met gevaarlijke winterse omstandigheden op de weg, hadden bijna tot gevolg dat deze 'Op de vingers gekeken' de deadline niet zou halen. Uiteindelijk lukte het op het nippertje om samen met Gustav Kiburg bij Sander ergens buiten Lelystad te kletsen over het vliegvisseren in tropische gebieden, of in het Oostvoornse Meer (OVM), of over het verschil tussen kleine plugjes en zalmeitjes en andere zaken die hem in het vliegvisseren en -binden bezighouden.

Onder het genot van een door Sander gemaakte tortilla, gevuld met gepureerde avocado, gehakt en tomaat, vraag ik hem waar zijn forumnaam 'Arubaman' vandaan komt. "Ik ben in Amsterdam geboren", vertelt Sander. "Toen ik drie maanden was, vertrokken mijn ouders voor hun werk naar Aruba. Tot mijn negentiende heb ik daar gewoond. Vissen deed ik met een handlijn en een net, daardoor leerde ik om vis op grote afstand te spotten. Daar heb ik bij het vliegvisseren nog steeds veel plezier van. Thuis spraken we vaak Nederlands, maar ik leerde er ook Engels, Spaans en Papiamentu. In 1995 ben ik naar Nederland teruggekomen om een studie voor dierenarts te volgen. Die studie heb ik na negen jaar en negen maanden afgerond. Momenteel ben ik betrokken bij een maatschap voor diergeneeskunde in Lelystad. In Nederland viste ik eerst met een spinhengel op snoek en met de winkle picker op brasem. Toen ik ongeveer zeven jaar geleden tijdens een kampeertocht in de Ardennen op de Ourthe vliegvisseren zag, ben ik daarna samen met mijn studiegenoot Brian Elward met vliegvisseren begonnen. Mijn eerste vliegvishengel was een #6/7 van Shakespeare, die ik op Marktplaats kocht. We haalden veel informatie van internet en Brian heeft een keer ergens een proeflesje gehad. Verder leerden we het elkaar. In Utrecht ving ik op het terrein van de universiteit mijn eerste voortje aan de vlieg. Ik sloeg zo hard aan en het visje was zo klein, dat het door de lucht vloog en in het gras achter me terecht

kwam. Ik heb nooit de behoefte gevoeld om van een vliegvisvereniging lid te worden. Wel zou ik eens met een zeer goede werpinstructeur op pad willen, die in staat is om ook bij geoefende werpers het werpen te verbeteren. De meeste progressie in mijn werpen heb ik geboekt door 's nachts op het Oostvoornse Meer te vissen. In het donker moet je voelen wat je lijn doet."

OVM

Gevraagd naar wat hem zo fascineert aan het Oostvoornse Meer, antwoordt Sander: "Het komt uiteindelijk neer op het principe dat ik liever veel tijd in een bepaalde visserij investeer en dan één grote vis vang, dan dat ik op een gemakkelijke manier ergens aantallen vang. Ik ben ruim een jaar lang, minstens eenmaal per week, naar het OVM gereden en heb er veel geleerd. Vaak wordt vergeten dat het een dresuurwater pur sang is. Dat vraagt van vliegvisseren inventiviteit en onderzoek. Iemand die dat heel grondig doet is Alain Barthélemy. Ik heb veel respect voor hem en zijn aanpak. Veel vliegvisseren zijn naar mijn mening onvoldoende bereid om de benodigde tijd te investeren, maar verwachten wel op basis van wat men leest en hoort resultaten te kunnen boeken. Sterker nog, men vindt het flauw als je ze vervolgens de vliegen, stekken en tips niet op een presenteerblaadje aanreikt. Ik vind het vervelend als er dan vervolgens over zo'n mooi water allerlei wilde verhalen de ronde gaan doen over waarom mensen denken zo weinig te vangen. Eerst was het meer niet zout genoeg, nu is het volgens sommigen weer te zout. Ik ben het daar niet mee eens; dat er minder gevangen wordt, ligt gewoon aan onszelf. Toen de beroepsvisser als schuldige aangewezen werd, heb ik daar op het forum van de vliegvisstartpagina een lange reactie op geschreven. Naar mijn mening richten vliegvisseren die onnodig lijnbreuk forceren bij het aanslaan of tijdens de drill en vliegvisseren die de vis om wat voor reden dan ook onnodig

lang drillen, samen met de stropers die het meer bezoeken, veel meer schade aan dan de beroepsvisser. Ik heb zelf vele malen in het donker een busje met vissers zien komen, die met een breeklichtje en levend aas visten. De koelbox stond naast hen om de vis in mee te nemen.”

TEVREDEN MET NIETS

Sander weet heel goed wat hem in het vliegvisseren kan bekoren. “Ik houd er van om op zicht te vissen, waarbij ik constant aan het lopen ben. Daarbij houd ik het insectenleven goed in de gaten, zodat ik daar, indien nodig, op in kan spelen en er mijn voordeel mee kan doen.

Tijdens mijn trips neem ik daarom ook altijd wat bindspullen mee om insecten die ik zie, of zaken die ik aantref in de leeggepompte inhoud van een vissersmaag, na te kunnen binden. Vliegvisseren is voor mij het hele plaatje snappen. Ik vind het geweldig als ik ergens de code kan kraken. Daarbij hoort voor mij dus niet het blind gooien op zeeforel in de Oostzee in oktober, of het uit de diepte omhoog sleuren van pollakken in een Noorse fjord in de zomer. Aantallen zijn voor mij dus ook niet van belang. Ik vind het veel leuker om zelf uit te vinden waar de vlagzalm zich op bijvoorbeeld de Glomma ophoudt en er dan één te vangen, dan dat men mij naar een plek brengt waar ik er zo 35 uit kan meppen. Mijn dag kan ook met niets goed zijn! Zo viste ik vorige zomer drie weken in Noorwegen op bruine forel in de omgeving van Trondheim. Ik viste alleen op zicht met de droge vlieg en legde elke dag vele kilometers langs de rivier af. Slechts heel af en toe werd een stroomnaadje met een nimf uitgevist. Uiteindelijk ving ik op zicht een wilde bruine forel van 60 centimeter. Voor zo’n vis doe je het allemaal.”

BINDVISIE

Ook binnen het vliegbinden heeft Sander zijn visie: “Ik houd van functioneel binden. Dat wil zeggen dat ik graag alle onnodige toeters en bellen aan een vlieg achterwege laat. Soms is het echter nodig om een bestaand patroon meer turbulentie of een andere actie te geven. Het begint dus altijd met grondig nadenken over het gebruik van de vlieg. Daarom bind ik een patroon vrijwel nooit klakkeloos na. Vaak kan er iets weggelaten worden, of wil ik er iets aan toevoegen. Alain Barthélemy voegt bijvoorbeeld vaak CDC aan zijn nimfen toe. Dat beweegt heel natuurlijk, heeft veel actie en houdt prachtig luchtbelletjes vast. Op Amerikaanse fora zie ik vaak patronen met veel hertenhaar en rubberlegs. Het is bijna kunstaa, maar het beweegt geweldig in het water.” Op mijn vraag of het dan nog wel vliegvisseren genoemd mag worden, zegt Sander: “Dat vind ik minder afhankelijk van de gebruikte materialen dan van de manier waarop er mee gevist wordt. Wanneer iemand met een heel klein houten plugje aan de vlieghengel kilometers langs de rivier loopt om de diepere pools uit te vissen, vind ik dat meer met vliegvisseren te maken hebben, dan wanneer iemand met een zalmeitje de hele dag op één plek aan het OVM stil gaat zitten wachten op een aanbeet.”

ZOUTWATERVLIEGVISSER

Als ik Sander vraag waar hij het liefst vliegvisst, zegt hij resoluut: “Ik ben een zoutwatervliegvisser! In de afgelopen zes jaar heb ik vijftien tot twintig keer op een tropische bestemming gevliegvisst. In totaal heb ik daarmee ongeveer 45 weken ervaring. In Nederland vis ik graag op het OVM en op het IJsselmeer op winde. Omdat ik momenteel in Lelystad woon, is die windevisserij een optie. Het probleem daarbij is dat het een bijzonder windgevoelige visserij is. Alleen als de wind perfect over de dijk staat, waarbij er allerlei voedsel voor de windes in het

water waait, komt de vis fourageren. Als de wind net niet goed staat, is de stek uitgestorven. Toen ik nog in Utrecht woonde, viste ik vaak op de Kromme Rijn op ruisvoorns. Ook dat kostte veel tijd om uit te vinden, maar ik heb er menige 35-plusser kunnen landen. In de winter vis ik graag in kleine polderslootjes op snoek. Mijn streven is om elk jaar tenminste 1 metersnoek aan de streamer te vangen. Tot nu toe lukt dat aardig. Als ik echt lang niet heb gevist en weinig tijd heb, vis ik ’s winters wel eens in een haventje op wintervoorn. Ik doe dat meer om gevist te hebben, dan dat ik het een uitdaging vind.” Gevraagd naar een mooie zoutwaterbelevenis, vertelt Sander: “Op de trouwdag van mijn zusje ging ik ’s ochtends nog snel even een paar uurtjes vissen. Ik had al langere tijd een echt grote bonefish op het oog en het tij was gunstig. Ik kende de route die de vis altijd zwom en viste voorzichtig

(Van links naar rechts en van boven naar beneden:) *Zes prima zoutwatervliegen: El Negrito, Crazy Charlie, La Muerte, Chico Fernandez bonefish special, Cockroach en Spawning shrimp.*

mijn weg ernaartoe. Toen gebeurde er iets onverwachts. Ik spotte een permit. Dat gebeurt niet zo vaak op Aruba. Na een lange achtervolging over de flat wist ik hem te vangen. Wanneer ik ook de bonefish nog zou vangen, zou ik een grand slam kunnen scoren door met een kennis in de boot achter tarpon aan te gaan. Er is nog nooit een grand slam op Aruba op de vlieg gevangen! Uiteraard zou het betekenen dat ik een deel van de trouwdag van mijn zusje zou missen. De bonefish heb ik echter die dag niet gevangen.”

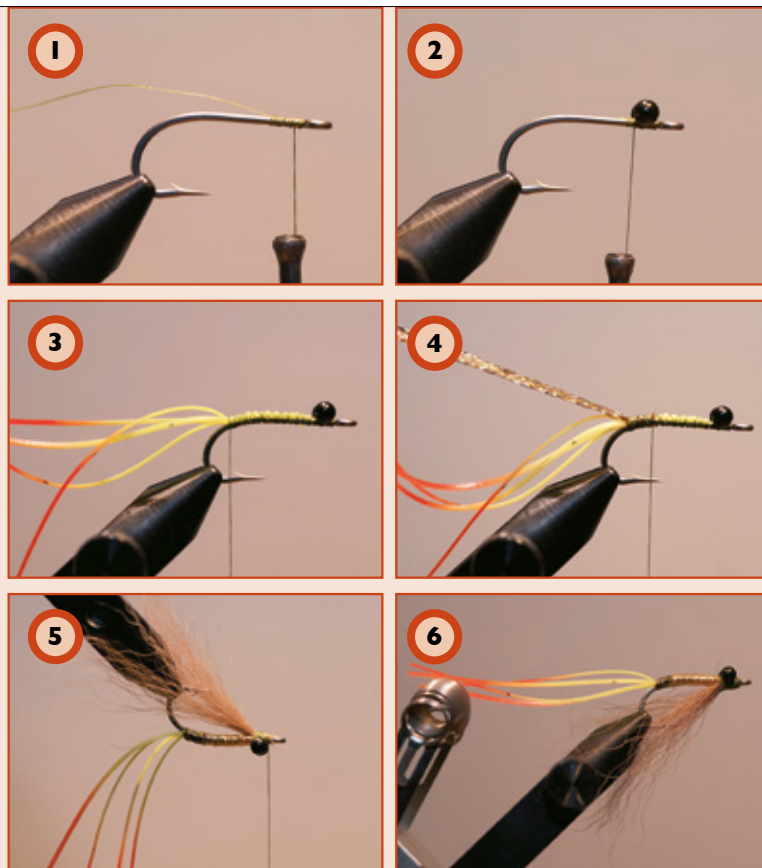
Het opstellen van een top-5 van tips voor vliegvisseren die naar een tropische bestemming gaan, is voor Sander geen probleem. “Essentieel is een goede polaroid en pet. Het is voor beginners lastig om de vis te spotten en zonder goede zonnebril ben je nagenoeg kansloos. ▶

OP DE VINGERS

SANDER VAN DER WAL GEKEKEN

► Daarnaast is het aan te raden om de lokale naam van de vis te kennen, zodat je de plaatselijke bevolking kan vragen waar je moet zijn. Bonefish wordt nergens gegeten en is dus niet interessant voor hen. Zeker als je een fles rum meebrengt, zal men je goed helpen. Als je de namen lastig vindt, kun je ook een foto van de vis meenemen. Gebruik in je voorbereiding Google Earth om precies uit te zoeken waar zich de ondieptes bevinden. Dat scheelt je veel tijd wanneer je ter plekke bent. Ik vind het verder niet slim om te bezuinigen op je basismateriaal. Gebruik dus een goede hengel, reel, lijn en haken om je vliegen op te binden. Het is niet logisch om een duur ticket te kopen en dan de vis niet te landen omdat je materiaal niet in orde is." Op mijn vraag wat hij goed materiaal vindt, merkt Sander op: "Ik vind de TiCr X van TFO een hele goede hengel met een prima prijs-kwaliteit verhouding. Reels zijn een lastig verhaal. Als je je reels steeds zorgvuldig in zoetwater uitspoelt, zijn er genoeg goede reels op de markt. Top of the bill vind ik de Billy Pate, Tibor reels. Die zijn echt zoutwaterbestendig te noemen. Tenslotte adviseer ik iedereen om altijd een klosje smeltstaaldraad mee te nemen. Je maakt er snel een stalen onderlijntje van de gewenste lengte mee, zodat je allerlei roofvissen kunt aanwerpen, die uiteraard eerst je lijn hebben doorgebeten."

De vlieg waarbij Sander zich op de vingers wil laten kijken, is de 'Aruba Mam'. Het is een variant op een patroon van de Bahama's (de Bahama Mama). Sander heeft het patroon gemaakt om er in Aruba op de turtlegrass flats mee te vissen. De vlieg is het best te gebruiken op begroeide flats tot één meter diep. "Uit ervaring weet ik dat ook zeeforel en de regenbogen van het OVM niet voor deze vlieg wegzwemen. Dat is het mooie van een goede vlieg!"

BINDSTAPPEN VAN DE "ARUBA MAMA":

1. Haak: TMC 811S #6.
Binddraad: Uni thread 6/0 olive.
Zet de binddraad op;
2. Bind zwarte tungsten diaboloo oogjes van 3 mm in;
3. Bind de yellow-chartreuse fluo orange tipped crazylegs in;
4. Zet een stukje pearl scudback (kleur 233 van Hends) in en maak met 2 wikkelingen een but;
5. Zet nu een stukje Pearl scudback (kleur 02 van Hends) in, breng je binddraad naar voor en wikkel het lijfje.
Bind een toefje uit een tan-kleurige calftail in;
6. Afbinden, aflakken en de weerhaak platknijpen.